

[Mogens Fog.]

frygter jeg for, at vi atter vil blive vidne til en skandaløs tilsidesættelse af saglige hensyn, udelukkende til fordel for vælgermæssige hensyn, og jeg må give det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen ret i, at når der er begået en fejl, står rigsdagen sig bedst ved at rette den. Vi erindrer jo alle, at det ved afstemningen om lovforslaget i 1947 gik sådan, som mange i dette land ønsker det skal gå, at partigrupperne gik i stykker, at der stemtes uafhængigt af partigrupper.

Jeg synes ikke, denne sag var særlig velegnet til, at partigrupperne skulle gå i stykker, fordi det, de gik i stykker på, ikke var saglige hensyn, men forskelligartede hensyn til vælgerne. Derfor lykkedes det ikke at samle et betydeligt antal af medlemmerne i denne sal imod Brønderslev. Der blev imellem sagens anden og tredje behandling gjort forsøg på at samle de medlemmer, der ikke var stemt for Brønderslev, om et forslag, der skulle gå ud på at anbringe hospitalet enten i Hjørring eller omkring Aalborg. Men det lykkedes altså ikke, fordi man ikke mellem disse modstandere af Brønderslev kunne nå til enighed om, hvilken af byerne der burde vælges.

Jeg stillede mig personligt på det standpunkt, at det væsentlige var, at hospitalet kom til at ligge nær en stor by med et udviklet hospitalsvæsen, og at det for mig var sekundært, om det så lå i Aalborg eller i Hjørring. Nu siger den højtærede indenrigsminister, at hospitalet ikke kan ligge i Aalborg — af grunde, som jeg ikke ganske fattede. Transportmæssige grunde kunne sikkert ikke hindre, at det lå i Aalborg, da alle beboere i Vendsyssel har let adgang til at komme til Aalborg; for mange er det betydelig lettere end at komme til Brønderslev. Men for mig at se er Hjørring et lige så tiltrækkende sted, set fra et sagligt synspunkt, og hvis det kunne tilfredsstille ministeren, at det blev Hjørring, synes jeg, der var en mulighed for det. At udvalget under sin rejse i sin tid ikke fik præsenteret grunde i Hjørring, der var lige så velegnede til bebyggelse som den i Brønderslev, lægger jeg ikke så megen vægt på. Jeg tror nok, at sagen var mindre forberedt fra Hjørrings side end fra Brønderslevs, og jeg tror også, det må kunne lykkes i nærheden af Hjørring at finde et egnet sted. (*Qvist Hansen: Tværtimod!*).

Nu skal jeg ikke fremsætte noget længere indlæg her i dag, for det er jo rigtigt, at de argumenter, der nu blev fremført til fordel for at lægge sindssygehospitalet ved en

stor by og nær dens hospitalsvæsen, allerede var fremført fra lægelig side for 2½ år siden. Det gjaldt også for mit eget vedkommende; de argumenter, jeg dengang fremførte i debatten med den tidligere indenrigsminister, er de samme, som har vægt i dag.

Jeg kan forsåvidt give det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen ret i, at lægerne dengang kunne have optrådt stærkere, end de gjorde. Når de nu optræder med så stor styrke — og det er jo nærmest lidt forargeligt, at det ærede medlem hr. Qvist Hansen taler om en tilfældig gruppe af medborgere, når det drejer sig om de mest sagkyndige på dette område her i landet —, når de nu fremfører deres synspunkter med så megen vægt, som de gør, så skyldes det, at de 2½ år yderligere har understreget, hvor ulyksaligt det ville være at anbringe sindssygehospitalet på dette sted. Jeg kan forsikre . . . (*Afbrydelse af Qvist Hansen*). Jeg tror, det er praktisk, hvis man ikke søger at afbryde mig; der vil jo blive lejlighed til senere herfra at fremkomme med argumenter, således at vi kan drøfte dem åbenlyst. Det, der er sket i mellemtiden, er, at man yderligere er blevet klar over, hvilke betydelige fordele sindssygehospitalet ved Aarhus har fremfor de andre sindssygehospitalet, og ikke mindst de yngre indenfor sindssygevæsenet har flere gange, når jeg har mødt dem i de år, der er gået, beklaget deres isolerede stilling, når de sad f. eks. i Nykøbing Sjælland, hvor de har langt til et større centralsygehus.

Hele den måde, hvorpå den højtærede indenrigsminister og de ærede medlemmer hr. Qvist Hansen og hr. N. Chr. Christensen vifter sagskundskaben bort, håber jeg ikke må gøre indtryk i denne sal. De sagkyndige er jo personlig uinteresserede, det berører forsåvidt ikke dem. Når de taler, som de gør, så er det, fordi de mener, at betingelserne for sindssygepleje er bedre i et hospital som det ved Risskov, der ligger nær en storby.

Jeg havde tænkt selv at ville skildre betingelserne for et moderne lægesamarbejde, den værdi, der ligger i det daglige samvær, den stadige kontakt, i, om jeg så må sige, hele atmosfæren; men jeg behøver ikke at gøre det, fordi det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen har gjort det så udmærket; at det ikke kan gøres bedre. Jeg vil dog pege på noget, som mere indirekte kommer de syge til gavn. Jeg tænker på personaleforholdene. Det er et faktum, som man kan beklage eller ikke beklage — selvfølgelig må man beklage det, da det er et faktum —,